

VIII. Folketinget opfordrer boligministeren til at fremsætte lovforslag om forbedring af den i lov nr. 318 af 18. juni 1969 om sanering § 64 omhandlede støtte til saneringsramte. Reglerne må tillige udbygges således, at

der bliver mulighed for at yde støtte til familier, der gennem rokering inden for boligmassen skaffer saneringsramte bolig til en overkommelig pris.

Bemærkninger til forslaget.

Regeringens økonomiske politik, der har medført den høje rente og de store kurstab, har skabt vanskeligheder for byggeriet. Igangsættelse af nyt byggeri af såvel parcélhuse som udlejningsbyggeri er stærkt dalende.

Regeringen har slået byggerytmen i stykker, og løsningen af såvel saneringsproblemet som de øvrige boligproblemer er rykket ud i en usikker fremtid.

Den forfejlede økonomiske politik søger regeringen nu at rette op gennem fordyrelse af nybyggeriet — fordyrelser, der umuliggør det for folk med almindelige indkomster at anskaffe sig en bolig i nybyggeriet.

Boligforliget af 1966 havde et socialt sigte gennem bestemmelserne om rentesikring og boligsikring. Aftrapningen af rentesikringen var vedtaget under den forudsætning, at man normaliserede markedsrenten.

Boligsikringen er gennem pris- og lønstigning blevet udhulet og har mistet meget af sin oprindelige værdi.

På baggrund heraf kan socialdemokratiet ikke længere tage medansvaret for udviklingen på boligområdet og stiller derfor dette forslag til folketingsbeslutning, der i en lang række punkter behandler væsentlige områder inden for boligpolitikken. Forslaget indeholder ingen forslag til ændring af den gældende boligsikringsordning, idet socialdemokratiet samtidig med mindre ændringer gennemfører det mindretalsændringsforslag som de socialdemokratiske medlemmer af boligudvalget i 1969-70 stillede ved 2. behandlingen af forslaget til lov om ændring af lov om boligsikring. Forslaget, der vil genskabe og fastholde den værdi, boligsikringen havde, da den blev gennemført i 1966, er et led i socialdemokratiets antiinflationssplan.

Om indholdet af de enkelte dele af forslaget til folketingsbeslutning bemærkes følgende:

Ad I.

I henhold til lov om boligbyggeri, jfr. lovbekendtgørelse nr. 302 af 17. juni 1970, påhviler det bolig-

ministeren gennem forhandling med kommunerne at virke for en langsigtet tilrettelæggelse af det samlede byggeri, herunder at fastlægge flerårige programmer for boligbyggeri med offentlig støtte i områder omfattende én eller flere kommuner, alt under hensyn til behovet og den forhåndenværende byggekapaцитet.

Forslagsstillerne er af den opfattelse, at det for at genskabe den nødvendige høje og stabile produktion af gode familieboliger i det kommende tiår vil være nødvendigt at bygge 200.000 sociale boliger.

Dette byggeprogram bør styres af statens bolig- og byggefond, således at den både får overdraget tilsagnsgivningen af rentesikringen og tildelingen af midler til finansiering af jordkøb til bygge-modning og til projektering. Byggeprogrammet må kunne fordeles jævnt over hele 10 års perioden, og der må gives faste langtidstilsagn, tilsagn, som gøres betinget af,

at byggeriet indpasses i glidende byggeprogrammer, at der foretages offentlige jordkøb, at kommunerne forpligter sig til at sørge for bygge-modning i takt med planerne,

at kommunerne fastlægger realistiske planer for udbygning med skoler, børneinstitutioner m. m., at der i byggeplanerne tages hensyn til boligmiljøet, udformning og tilpasning til områdets forhold og tradition, samt

at den statslige og kommunale trafikudbygning sker i takt med byudviklingen, så beboerne kan blive betjent trafikmæssigt på en rimelig måde.

Ad II.

Den gældende rentesikringsordning er hjemlet i lov om boligbyggeri, jfr. lovbekendtgørelse nr. 302 af 17. juni 1970. Ordningen var et led i de boligpolitiske aftaler (boligforliget) af januar 1966 med henblik på nedbringelse af begyndelseslejen i det almenyttige boligbyggeri. Den blev gennemført i tilslutning til dette byggeris landsbyggefond og var i boligforliget forudsat at skulle være en